

VALUES EDUCATION

“Riešenie sporov: v škole”

Ref. 20831

RIEŠENIE SPOROV: V ŠKOLE

Ref. 20831

OBSAH

- **30 KARTIČIEK** (ilustrácie) v rozmeroch 13,5 x 16,5 cm, na ktorých sa rozvíja 7 príbehov + 2 kartičky s otáznikmi. (4 obrázkové kartičky na každý príbeh, pričom 2 posledné z nich sú vždy obojstranné).
- **1 ONLINE AUDIO MP3** s nahrávkami **7 jednoduchých príbehov s 2 možnými koncami (celkove 14 príbehov)**. K AUDIO MP3 sú priložené texty príbehov a čiernobiele ilustrácie na vymaľovanie.
- **Návod** na používanie AUDIO MP3.
- **5 podstavcov**.

SPÔSOB HRANIA A POKYNY NA POUŽÍVANIE

Obsahuje **7 jednoduchých príbehov**, v ktorých sú uvedené **dva spôsoby vyriešenia rôznych sporných situácií** a poukazuje sa na dôsledky prijatia správneho alebo nesprávneho rozhodnutia. Dej každého príbehu sa rozvíja na 4 kartičkách, z ktorých 2 kartičky sú obojstranné a navrhujú riešenie s dvoma možnými koncami.

- 1. Oboznámenie sa s didaktickým materiálom:** Vychovávateľovi sa odporúča prečítať si a vypočuť príbehy, oboznámiť sa s ilustráciami pred tým, než začne pracovať s deťmi.
- 2. Zostavenie kartičiek** podľa farby rámčeka.
- 3. Výber jedného z príbehov (danej stopy) na AUDIO MP3** a vyhľadanie kartičiek s rámčekom v príslušnej farbe (podľa pokynov priloženého návodu na používanie AUDIO MP3).
- 4. Vypočutie si príbehu a usporiadanie kartičiek podľa poradia.** Treba venovať pozornosť skutočnosti, že posledné 2 kartičky poskytujú dve možnosti riešenia.
- 5. Skontrolovanie, či je poradie správne** podľa očíslovania, a či u posledných 2 kartičiek bola zvolená **správna možnosť**, zodpovedajúca príbehu (stope), podľa priloženého návodu na používanie AUDIO MP3.

Pri práci so skupinou detí sa odporúča prichytiť kartičky na priložené drevené podstavce tak, aby všetky deti dobre videli obrázky.

ODPORÚČANÝ VEK

Od 3 rokov.

PSYCHOLOGICKO-PEDAGOGICKÉ CIELE

- Uvedomenie si, že prijaté rozhodnutia majú svoje dôsledky (dobré či zlé), a preto nesieme za naše rozhodnutia zodpovednosť.
- Rozvíjanie schopnosti počúvania.
- Osvojovanie si časových pojmov (predtým, neskôr, potom...).
- Rozvíjanie časového sledu pri správnom usporiadaní scén.
- Motivácia a obohacovanie jazyka: povzbudzuje dieťa hovoriť a umožňuje mu začať používať skladbu jazyka.
- Obohacovanie základnej slovnej zásoby.
- Ľahšie osvojovanie si cudzích jazykov.

ROZVÍJANIE AKTIVÍT

- **Pripevnite** na drevené podstavce kartičky príbehu v správnom poradí, pričom posledné 2 z nich budú so symbolom „nespokojný“. Tieto 2 posledné obrázky zakryte „kartičkami s otáznikmi“. Pozorne si **vypočujte** príbeh a **opýtajte sa** detí: „Čo sa rozhodol urobiť alebo povedať predstaviteľ príbehu?“. Potom zdvihnite kartičku s otáznikom na tretej kartičke a opýtajte sa detí: „Čo si myslíte, že sa stane dôsledkom toho, čo teraz uvidíte?“ a nadvihnete pritom kartičku s otáznikom na štvrtom obrázku. Potom obráťte posledné dve obrázkové kartičky a prvú z nich prikryte „kartičkou s otáznikom“, pričom deti budú vidieť štvrtú kartu v poradí. Opýtajte sa ich: „Čo si myslíte, že sa musí stať, aby príbeh skončil týmto spôsobom?“ Nakoniec si vypočujte príbeh, ktorému zodpovedá symbol „spokojný“ a zdvihnite z tretieho obrázku „kartičku s otáznikom“.
- Obrázky príbehu sú rozložené na stole a potom, keď už dieťa pozná príbeh, ich musí usporiadať bez počúvania príbehu.
- Obrázky príbehu sú usporiadané v správnom poradí na stole a dieťa musí vyrozprávať a zdôvodniť, čo sa udialo v príbehu.

1. Najkrajšia lopta na svete

Juraj nemohol uveriť tomu, čo uvidel, keď rozbalil dar. Viackrát si pretrel oči a uštipol sa, aby sa presvedčil, že sa mu nesníva. Konečne mu darovali loptu, ktorú si tak veľmi prial. Darovali mu ju jeho starí rodičia a on ich tak silno vyobjímal, že ich takmer zadusil. Mal obrovskú chuť zahrať sa s loptou v škole. A tak sa opýtal rodičov, či si ju na druhý deň môže vziať do školy. Jeho rodičia neboli veľmi presvedčení o tom, že je to dobrý nápad. Videli však, že Juraj sa tak teší, až mu nakoniec dovolili, aby si loptu vzal so sebou.

Na druhý deň, cez veľkú prestávku, vyšli deti na dvor a Juraj ukázal novú loptu svojim kamarátom. Všetci sa s ňou hrali cez veľkú prestávku. Ale jeho kamarátovi Karolovi, sa zdala polhodinová prestávka krátka a chcel sa s Jurajovou loptou hrať dlhšie.

☹ Keď sa vrátili do triedy, učiteľka vyvolala Juraja k tabuli, aby vyriešil príklady. Karol využil chvíľu, keď Juraj vstal a vzal si bez dovoľenia svojho kamaráta loptu z vaku. Myslel si, že keby si ju od neho vypýtal, nepožičal by mu ju, a tak sa rozhodol „požičať si ju“ a vrátiť mu ju na druhý deň.

V to odpoľudnie sa hral Karol bez prestania s Jurajovou loptou. Nepochybne to bola najkrajšia lopta na svete! Jeho rodičia boli prekvapení, keď videli, že má novú loptu a opýtali sa ho, komu patrí. Karol sa priznal, že je Jurajova. A vtedy sa mu otec uprene pozrel do očí a opýtal sa ho:

-Dovolil ti Juraj, aby si si jeho loptu vzal domov?

Karol veru dobre poznal tento otcov pohľad. Pri takom pohľade by nebol nikto na svete schopný klamať. A tak sa mu Karol so sklopenou hlavou priznal, že si vzal loptu bez dovoľenia. Rodičia Karola vážne vyhrešili a povedali mu, aby zavolať Jurajovi a ospravedlnil sa mu, pretože chudák si určite robil starosti, že stratil svoju novú loptu.

☺ Karol vedel, že Juraj je dobroprajným kamarátom, takže sa ho opýtal, či by mu nepožičal loptu domov.

-Samozrejme! –odpovedal Juraj- ale zajtra mi ju dones, lebo aj ja sa chcem s ňou hrať.

-Ďakujem Juraj, dohodnuté!

V to odpoľudnie Karol porozprával svojim rodičom, že jeho kamarát Juraj mu požičal loptu, aby sa s ňou zahral, a že mu ju musí zajtra vrátiť. Aby sa Karolovi rodičia odvdčali za štedrosť jeho kamaráta, rozhodli sa pozvať ho nasledujúci víkend do kina.

2. Nová šmykl'avka

Ako každé ráno, zvonček, ktorý oznamoval veľkú prestávku, silne zazvonil. Za pár sekúnd, hŕba detí zbehla po schodisku z tried na dvor. Učitelia ich upozorňovali, aby vychádzali pokojnejšie, ale bolo to zbytočné, nedokázali utlmiť smiech a radosť, že nadišiel čas ich zaslúženej prestávky.

Janko a jeho kamaráti už boli na dvore a skákali so švihadlom. Janko, ktorý bol pozorný a bystrý, si uvedomil, že niečo sa na dvore zmenilo. Prehltol slinu a s výrazom úžasu oznámil svojim kamarátom:

-Pozrite, nová šmykl'avka!

Janko ukázal na veľkú novú šmykl'avku, ktorá stála presne uprostred dvora. Už nebolo treba nič viac dodávať. Janko a jeho kamaráti sa rozbehli k šmykl'avke. Všetci boli veľmi netrepežliví a chceli na ňu čím prv vyliezť a spustiť sa po jej dlhočiznej rampe. Medzitým už niekoľko detí z vedľajšej triedy netrepežlivo postávalo v rade pri schodíkoch.

Keď Janko a jeho kamaráti pribehli k šmykl'avke, chceli ich predbehnúť. Vtedy sa dve z čakajúcich detí do nich pustilo:

-Počujte! Nebud'te drží, my sme tu boli prv.

Janko si možno zo vzrušení ne všimol, že tie dve deti tam boli skôr a stáli v rade, aby vyliezli na šmykl'avku.

☹ Janko a jeho kamaráti sa nevedeli dočkať a ihneď chceli vyskúšať novú šmykl'avku. Janko sa chcel stoja, čo stoj dostať dopredu a nedbal na to, že sáče do detí.

Chytil za tričko jedno dievča, čo už liezlo po rebríku a povedal mu: „Pusti ma prvého!”. Dievča stratilo rovnováhu, pretože ju Janko ťahal za tričko a spadlo na zem. Janko sa správal naozaj veľmi hrubo a nevychované a chud'a dievčatko sedelo na zemi a plakalo.

Našťastie tam bola učiteľka, ktorá videla, čo sa stalo a podošla k Jankovi, ktorý sa už chystal spustiť sa po šmykl'avke. Poriadne Janka vyhrešila a prísne ho potrestala tak, že sa celý týždeň nesmel hrať na šmykl'avke. Janko pochopil, že mal čakať, kým príde na neho rad, pretože šmykl'avka je pre všetkých.

☺ „Oj”! – povedal Janko- prepáčte. A tak sa Janko a jeho kamaráti poslušne postavili do radu.

Nakoniec sa dočkali aj oni. Janko vyliezol po rebríku až na samý vrch šmykl'avky. Tam hore sa cítil ako na vrchole najvyššej hory. Potom si sadol a dobre sa odrazil. Rýchle sa zošmykol a nadšene sa pritom smial. Keď už bol dole, utekal sa postaviť znovu do radu, lebo chcel stráviť zvyšok prestávky spúšťaním sa na šmykl'avke.

3. Veľmi pohodlné miesto

Niko veľmi rád hral na klavíri, až natoľko, že keď sa ho niekto opýtal, čím chce byť, keď bude veľký, Niko mu jednoznačne odpovedal: chcem byť veľkým klaviristom a koncertovať v najkrajších mestách na svete.

Preto Niko každý utorok a štvrtok chodil na klavír k pani Aurore. Profesorka bývala trochu ďaleko od nich, takže tam musel chodiť autobusom.

V utorok odpoľudnia po hodine klavíru išiel Niko na zastávku a čakal, kým príde autobus, ktorý ho odvezie domov. O chvíľu prišiel, Niko nastúpil, kúpil si lístok a sadol si na jediné voľné miesto: „Mal som šťastie“ –pomyslel si Niko, lebo bol v ten deň trochu unavený.

Na nasledujúcej zastávke nastúpil starček s bielou bradou, ktorý sa ledva držal na nohách a oboma rukami sa opieral o drevenú paličku. Keďže všetky miesta boli obsadené, starček musel cestovať postojáčky.

☹ Autobus sa veľmi nakláňal a Niko si pomyslel, že najvhodnejšie v tejto situácii by bolo ponúknuť starkému svoje miesto, ale bol taký unavený a tak dobre sa mu sedelo, že si pomyslel „Veď je to jedno! Iste ten ujo skoro vystúpi“. Takže Niko ďalej sedel, ako keby ho nevidel, zatiaľ čo sa chudák starček držal ako vládca, aby nespadol.

O chvíľu neskôr, keď autobus prichádzal k nasledujúcej zastávke, veľmi prudko zabrzdil. Starček stratil rovnováhu a palica mu vyletela z ruky. Spadol na zem a poriadne sa udrrel. Starček si ublížil a jedna pani mu pomáhala vstať.

Vtedy sa Niko veľmi zahanbil, pretože neponúkol svoje miesto starkému. Teraz bol chudák starček celý ubolený a Niko z toho smutný. Zapovedal sa, že už nikdy nebude sebcom a nabudúce bude myslieť aj na druhých.

☺ Autobus sa veľmi nakláňal a Niko si uvedomil, že starček by mohol stratiť rovnováhu a spadnúť.

Veľmi dobre vedel, že k starším ľuďom sa treba chovať s úctou, takže mu ponúkol svoje miesto:

-Ujo, sadnite si sem, nech sa páči, ja hneď vystúpim.

Starček sa naňho vďačne usmial od ucha k uchu a Niko si pomyslel, že sa veľmi podobá na Deda Mráza.

-Ďakujem ti chlapče, si veľmi milý.

Doma pri večeri Niko porozprával svojim rodičom ako strávil deň v škole a na hodine klavíra. Keď hovoril o starčekovi z autobusu, jeho rodičia boli veľmi spokojní a odmenili jeho dobrý skutok čokoládovou tortou! Niko bol veľmi pyšný na to, ako sa dnes popoludní zachoval.

4. Obed

Daniel rád obedoval v škole, pretože tak mohol byť dlhšie so svojimi kamarátmi. Školská jedáleň bola veľká, oveľa väčšia než u nich doma. Dokonca väčšia než jedáleň jeho kamarátky Terezky, ktorej dom bol veľký ako palác.

Pri obede si všetky deti sadli k dlhým stolom, kde na ich čakali dokonale prestreté desiatky tanierov, pohárov, príborov a servítok.

Výraz Danielovej tváre sa rýchlo premenil z radostného na mrzutý, keď videl, čo majú dnes na obed: rybu so zemiakmi. „To, nie!“ pomyslel si Daniel, „rybu nemám rád!“ Z toľkých dobrých vecí, ktoré mohli pripraviť na obed, práve dnes uvarili to, čo mi najmenej chutí. Daniel sa tváril znechutene, keď pred neho položili výživné a voňavé jedlo: rybu so zemiakmi.

Ani Terezka nemala veľkú radosť z rybaciny, a tak navrhla Danielovi, aby namiesto toho pokračovali vo vymieňaní obrázkov športovcov, ktoré zbierali.

☹ Daniel ani chvíľu neváhal a vytiahol z vrečka obrázky športovcov. Obe deti strávili dobrú chvíľku výmenou obrázkov a ich taniere s rybacinou medzitým vychladli. Daniel a Terezka sa tak sústredili na výmenu, že si ani nevšimli, ako k nim podišla učiteľka. Učiteľka, ktorá sa volala Flóra, tíško zakašlala: „ehmm, ehmm“. Obe deti pozreli nahor a výraz Danielovej tváre sa trochu zmenil, ale tentoraz sa začervenal ako rak.

Ostatné deti rýchle dojedli a mohli sa ísť hrať na chvíľu na dvor. Avšak Daniel a Terezka museli zostať samí v jedálni a dojesť jedlo s rybou. Cez okno videli, ako sa na dvore ich spolužiaci veselo hrali.

☺ Daniel si vtedy spomenul, že učiteľka im raz hovorila o tom, aké dôležité je jesť ryby, pretože obsahujú veľa proteínov a vitamínov, ktoré sú potrebné, aby vyrástli zdraví a silní. A tak Terezke povedal, že najprv musia zjesť rybu, aby boli urastení ako ich súrodenci.

A tak Daniel začal zápasit' s prvým kusom jedla a zistil, že bolo chutné. Aké dobré kuchárky mali v škole! To, čo sa zdalo byť hrozným jedlom, bolo dobručké „Mňam, mňam!“ Daniel jedol pomaly a pritom jedlo dobre prežíval. Nakoniec nechal tanier ako vylízaný.

Keď Daniel a Terezka všetko zjedli, mohli ísť na dvor, pohrať sa ešte predtým, než sa vrátia do triedy. Obe deti ukončili výmenu obrázkov a na chvíľu šli ešte na hojdačky. Pri návrate do triedy ich učiteľka pochválila zato, ako sa dobre správali v jedálni. Okrem toho im povedala, že na druhý deň budú mať na obed Danielove najobľúbenejšie jedlo - makaróny s paradajkovou omáčkou a syrom.

5. Ale som sa vyľakala!

Keď bola Betka malá, rodičia jej vždy hovorili, že má prechádzať cez ulicu po prechode pre chodcov a ak je tam semafor, tak vždy, keď je rozsvietené zelené svetlo. Teraz už bola Betka trochu väčšia, a pretože škola bola veľmi blízko od nich, nechali ju chodiť samotnú. Betka bola veľmi spokojná a pyšná na to, že jej rodičia dôverujú a nechajú ju chodiť do školy samu. V prvý deň po raňajkách išla cestou do školy vedľa hračkárskeho výkladu. Zastavila sa a dobrú chvíľku tam pobudla, obzerajúc si hračky. Betka sa pár minút zdržala pozeraním výkladu. Zrazu ju napadlo pozrieť sa, koľko je hodín. Vyučovanie začínalo už o tri minúty a ona si uvedomila, že ak sa nepoponáhľa, príde do školy neskoro.

Betka vykročila trochu rýchlejšie, aby neprišla neskoro. Prechod pre chodcov, kde mala prejsť na druhú stranu, bol na konci ulice a školský zvonček mal už každú chvíľu odzvoniť začiatok vyučovania. Keďže nešli žiadne autá, Betka si zmyslela, že prejde ulicu práve tam, kde bola, a tak nepriđe neskoro.

☹ Betka nezaváhala ani sekundu a rozhodla sa prejsť stredom ulice, aby neprišla neskoro do školy. Pozrela sa na obe strany ulice, nevidela žiadne auto a začala prechádzať na druhú stranu. Zrazu sa zľakla, keď pár metrov pred ňou veľmi prudko zabrzdilo jedno auto, Betka nebola schopná povedať, odkiaľ sa to auto vynorilo, prekvapilo ju úplne nepripravenú a poriadne ju vyľakalo. Snažila sa rozpomätať, ale nepamätala si, že by sa niekedy inokedy bola tak veľmi vyľakala. Betka stála ako skamenená. Vodič sa vyklonil z okienka a veľmi vážne ju vyhrešil. Jedna veľmi milá pani susedka potom odprevadila Betku do školy. Ešte stále nebola schopná prerieť ani slova.

Nielenže sa zľakla, ale prechádzaním cez ulicu na nesprávnom mieste nič nezískala, pretože kvôli tomu čo sa stalo, prišla Betka neskoro na vyučovanie a musela si vypočuť ďalšie pokarhanie, tentoraz od učiteľky. Učiteľka pripomenula všetkým žiakom, aké je dôležité prechádzať cez ulicu po prechode pre chodcov.

Betka si vzala ponaučenie. V budúcnosti nebude prechádzať krížom cez ulicu, aj keby sa ako veľmi ponáhľala.

☺ Betka si to lepšie zvážila a bežala po chodníku na koniec ulice, kde bol prechod pre chodcov. Práve v tej chvíli sa zelený semafor pre chodcov rozsvietil. Autá sa zastavili a Betka mohla spokojne prejsť na druhú stranu. Keď Betka vchádzala do školskej brány, tak si pomyslela: „Akurát presne!“ Práve vtedy zaznel školský zvonček! Betka bola šťastná a spokojná, lebo došla včas a prešla ulicu na správnom mieste: po prechode pre chodcov. Už vedela, že ak by sa na druhý deň opäť chcela zastaviť pri výklade s hračkami, musela by vyjsť z domu včasnšie.

6. Žofka a veľký dinosaur

Ten utorok nebol hocijaký školský deň, lebo Žofka a jej spolužiaci mali ísť na exkurziu do prírodovedného múzea. Učiteľka im na vyučovaní vysvetlila, čo všetko zaujímavé a neobvyčajné, tam uvidia. Žofka zvlášť obľubovala dinosaurov a vedela, že si tam príde na svoje, viac ako ktokoľvek iný. V ten deň bola taká spokojná, že sa rozhodla uviazať si modrú mašličku do vlasov.

Učiteľka a deti sa odviezli do múzea autobusom. Pri vchode sa postavili do radu a postupne vchádzali dnu. Bola to obrovská starobylá budova. Deti sa veľmi tešili a boli už netrpezlivé, lebo chceli vidieť všetko, čo na ne dnu čakalo.

Hneď ako vošli, uvideli majestátnu sálu s vysokánskym stropom. Uprostred sa nachádzala obrovská maketa kostry dinosaura, ktorá zaberala celú miestnosť. Žofka vedela, že išlo o tyranosaura, najdravšieho dinosaura, aký kedy existoval na Zemi. Všetky deti boli ohromené pri pohľade naň, ale Žofka bola obzvlášť unesená. Niektoré deti uznali, že veľkosť jeho zubov im trochu naháňala strach, aj keď Žofka bola nadšená. Po chvíľke vyzvala učiteľka všetky deti, aby šli do premietacej sály.

☹ Žofka by bola dala prednosť prehliadke dinosaurov, namiesto nudného dokumentárneho filmu, ako boli tie, ktoré jej otec sledoval v televízii. Takže neposlúchla učiteľku a schovala sa za jedným z obrovských stĺpov sály, kým jej spolužiaci a učiteľka vošli do druhej miestnosti.

O chvíľu sa Žofka začala nudiť pri prehliadke tyranosaura a rozhodla sa ísť za svojimi spolužiakmi. Utekala do vedľajšej miestnosti, ale tam nebolo po nich ani stopy. Prebehla celé múzeum a hľadala premietaciu sálu, ale zabúdila medzi toľkými miestnosťami a chodbami. Vylakala sa a uvedomila si, že nerobí nič iné, len sa krúti dookola a nikoho nenachádza. Musela si to priznať, bola úplne stratená, lebo neposlúchla učiteľku. Strážca múzea ju našiel schúlenú plačúc v jednom kúte. Odprevadil ju na miesto, kde bola jej skupina s učiteľkou, ktorá si už o ňu robila starosti. Okrem toho, že prežila zlú chvíľku, Žofka zostala ako obarená, keď jej spolužiaci porozprávali, že dokumentárny film, ktorý videli, bol o dinosauroch, a že prišla o pôsobivé scény. To je ale do jedu, že o ne prišla! Žofka mala poslúchnuť učiteľku.

☺ Žofka pribehla na zavolanie učiteľky. Skupina detí vošla do premietacej sály, ktorá bola skoro taká veľká ako kino. Žofku prekvapilo, že dokumentárny film bol o dinosauroch, ktorí žili na Zemi pred miliónmi a miliónmi rokov. Tak sa jej to páčilo, že pol hodina jej ubehla, ako keď bičom plesne.

Potom Žofka a jej spolužiaci pokračovali v prehliadke zostávajúcej časti múzea. Bolo tam ešte veľa zaujímavých exponátov, ale za jedno dopoludnie sa to nedalo všetko prehliadnuť. Žofka si povedala, že poprosí rodičov, aby ju sem niekedy vz nemohli hrať ali a mohla si to s nimi podrobne poprezerať.

Bolo to fantastické dopoludnie. Pri odchode každému daroval strážca múzea nafukovací balón v tvare dinosaura. Super!

7. Maliarska súťaž

Učiteľka dostala výborný nápad, čo urobiť na školskú oslavu: zorganizuje maliarsku súťaž, ktorej sa zúčastnia všetci žiaci. Učítelia odmenia najkrajší obrázok kufrikom s akvarelovými farbami a rozprávkovou knižkou.

Klára a Elena boli touto myšlienkou nadšené. Obe dievčatá boli dobré kamarátky a radi maľovali. Učiteľka rozdala všetkým žiakom čistý výkres a štetec a do stredu stola umiestnila misky so všetkými farbami. Deti si posadali dookola. Klára chcela namaľovať les, kde bude veľa zvieratiek a hrajúcich sa detí. Elena sa rozhodla nakresliť veľkú vesmírnu loď, ktorá lietala po galaxii. Obe dievčatá sa veľmi usilovali, keď sa zrazu stalo niečo hrozné. Elena natiahla ruku, aby si vzala nádobu s červenou farbou a tá sa jej vyšmykla z ruky, spadla a okamžite sa vyliala na jej výkres. Elena veľmi zosmutnela, najmä keď jej učiteľka povedala, že už nemá viac čistých výkresov.

☹ Keď Klára uvidela, čo sa stalo, hneď si pomyslela, že teraz, keď si jej kamarátka touto nehodou zničila svoj obrázok, ona oveľa ľahšie vyhrá hlavnú cenu súťaže. Klára bola veľmi spokojná a dokončila svoj výkres, zatiaľ čo jej spolužiačka bezútešne plakala. Elena jej navrhla podeliť sa o výkres a namaľovať obrázok spoločne, ale Klára o tom nechcela ani počuť. Dokonca jej povedala, aby si v budúcnosti dávala väčší pozor. Elena nemohla uveriť tomu, ako sa k nej kamarátka zachovala a od zlosti na ňu vyliala mištičku so žltou farbou.

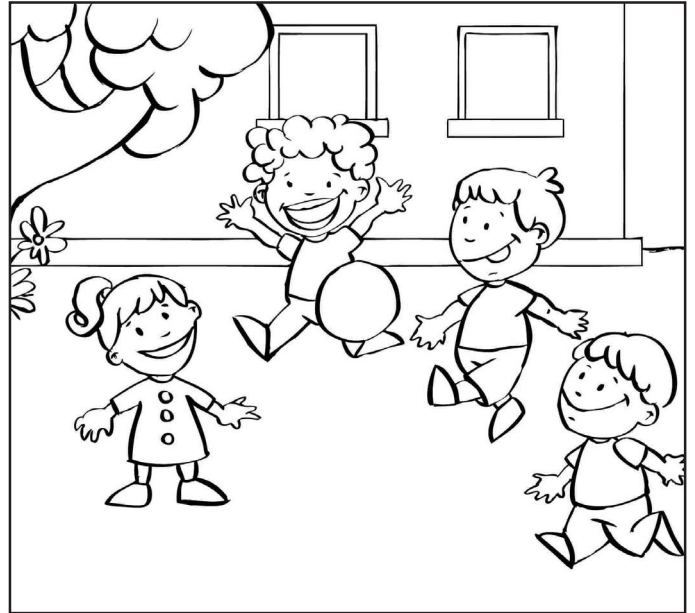
Nielenže bol Klárin výkres úplne zničený, ale mala zašpinené i všetko oblečenie. Klára bola žltá od hlavy po päty a niekoľko detí sa jej posmievalo, že je ako citrón. Navyše učiteľka sa na obe dievčatá vážne nahnevala. Klára sa zle cítila za to, čo sa stalo a uvedomovala si, že sa nezachovala pekne k priateľke. Bola veľmi sebecká a zlá a nemala zneužiť nehodu svojej kamarátky.

☺ Kláre bolo ľúto, že sa zničil obrázok jej kamarátky Eleny, pretože sa jej naozaj vydaril. Tak jej navrhla, aby namaľovali spoločne veľký obraz! Elena si utrela slzy a uspokojila sa. Obe malé umelkyne spojili svoje talenty a namaľovali obraz, na ktorom veľká kozmická loď pristávala v lese za prekvapeného pohľadu zvieratiek, ktoré tam žili. Učiteľka uznala, že to je veľmi originálny obrázok a pochválila Kláru zato, že sa tak pekne zachovala ku kamarátke.

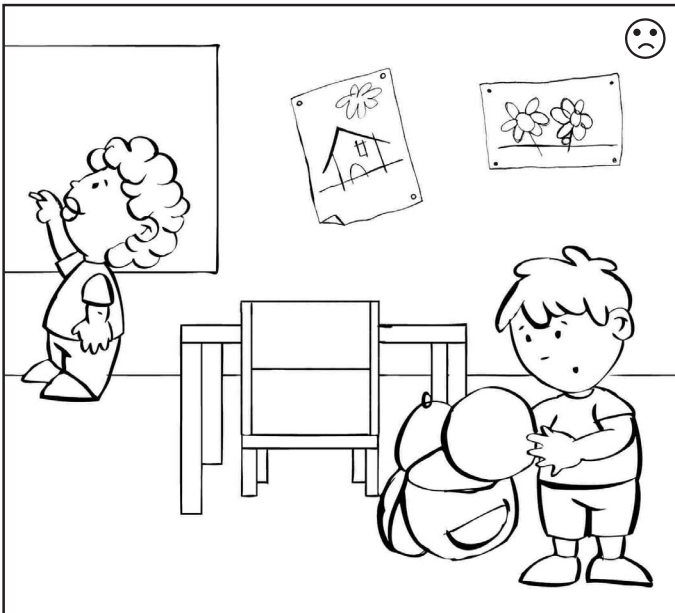
Nakoniec súťaž vyhral iný spolužiak, pretože súťažné pravidlá nedovoľovali, aby bol obrázok dielom viac ako jedného žiaka. Klára a Elena sa výborne zabavili pri spoločnom maľovaní obrázku. Obraz sa im vydaril a nezáležalo im na tom, že sa nezúčastnil súťaže. Obe s nadšením zatlieskali spolužiakovi, ktorý vyhral.

1

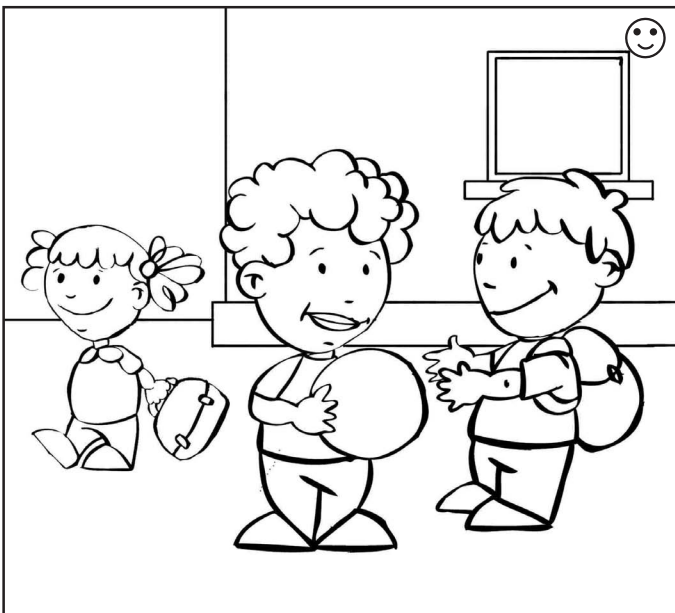
2

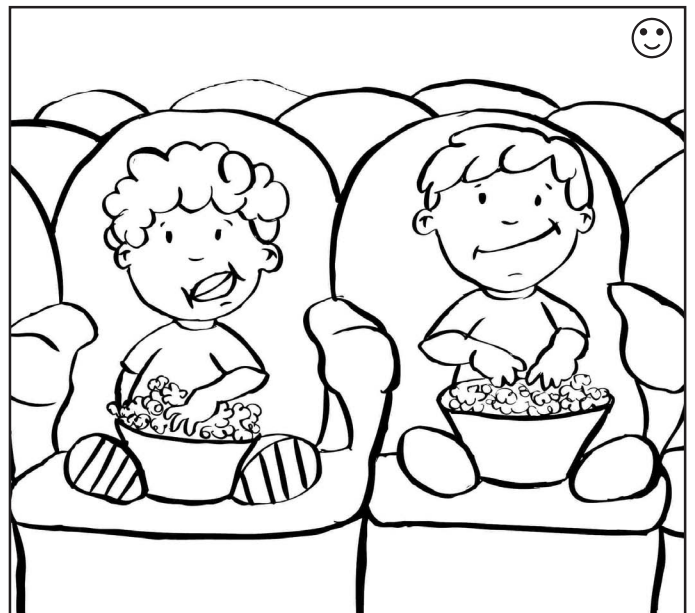
3 ☹️

4 ☹️

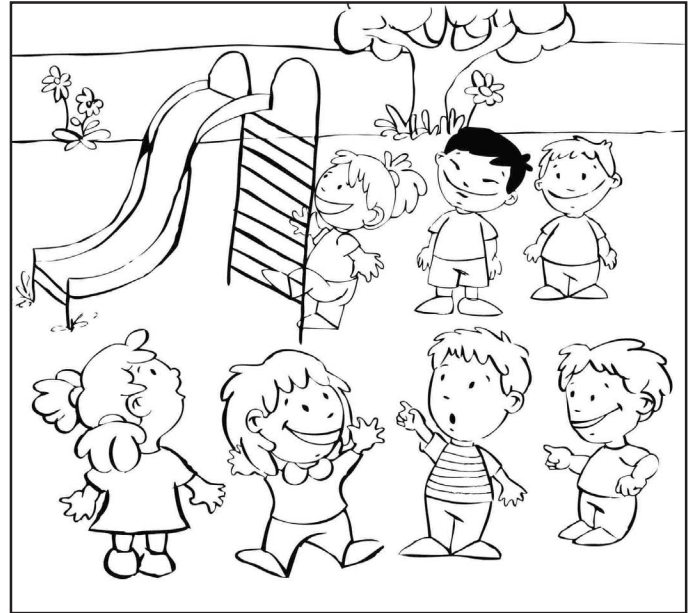
3 😊

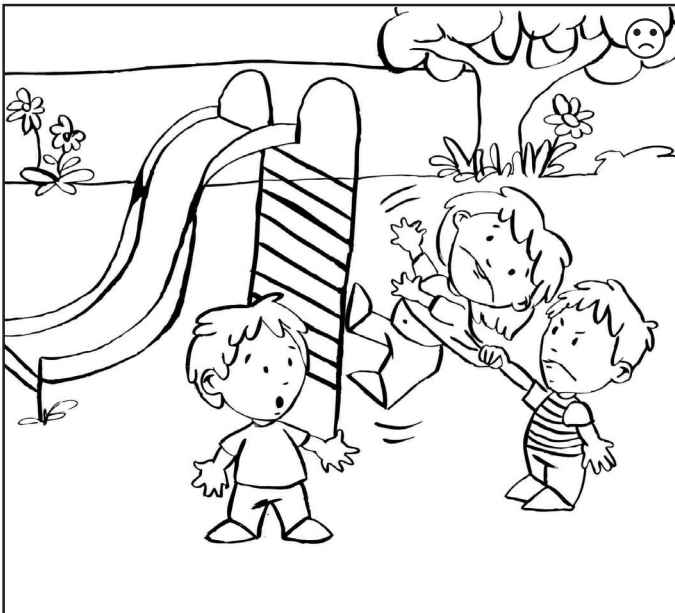
4 😊

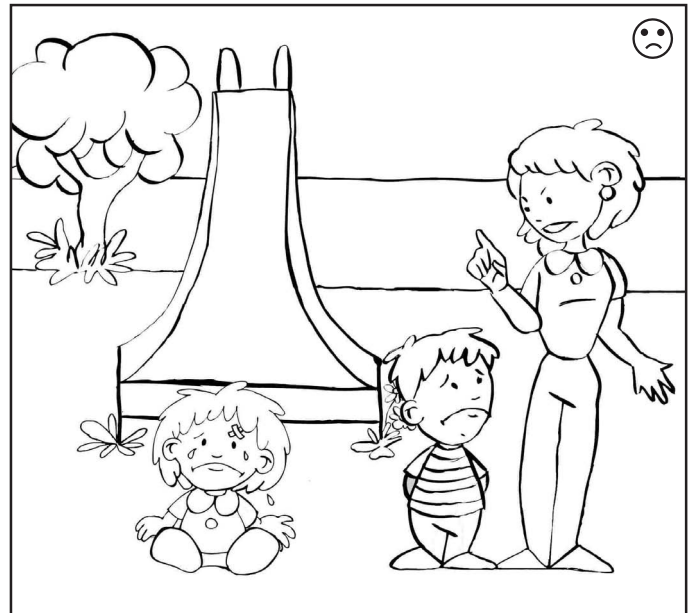
1

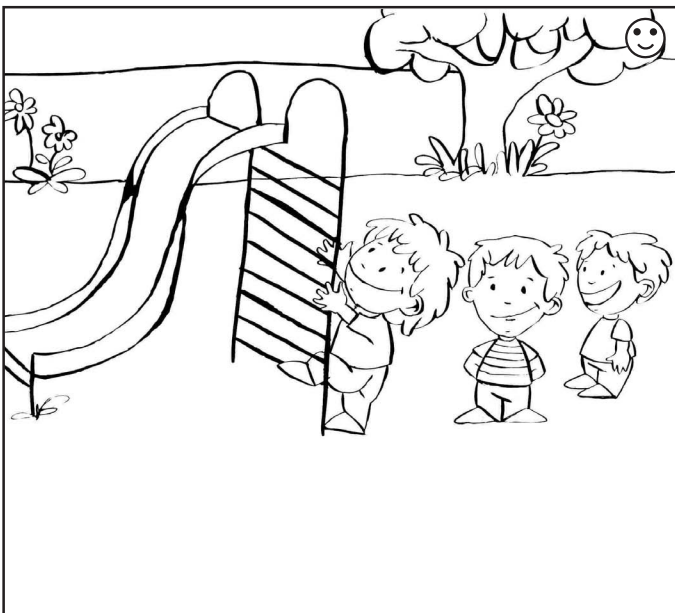
2

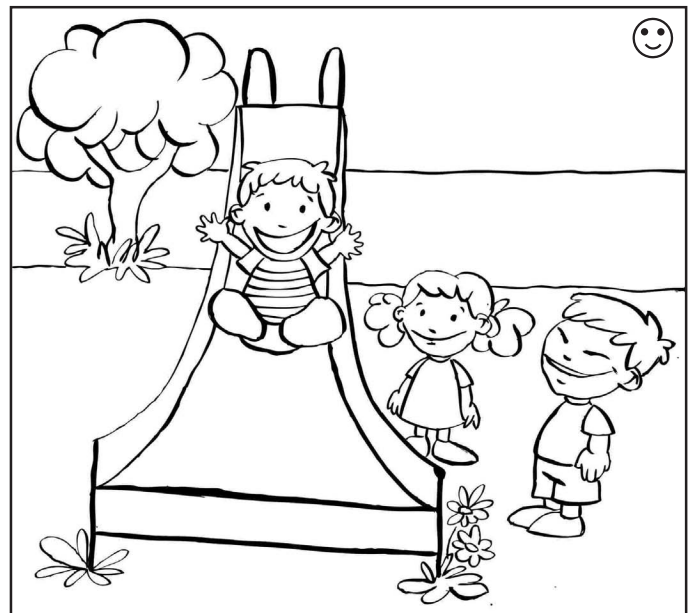
3 ☹️

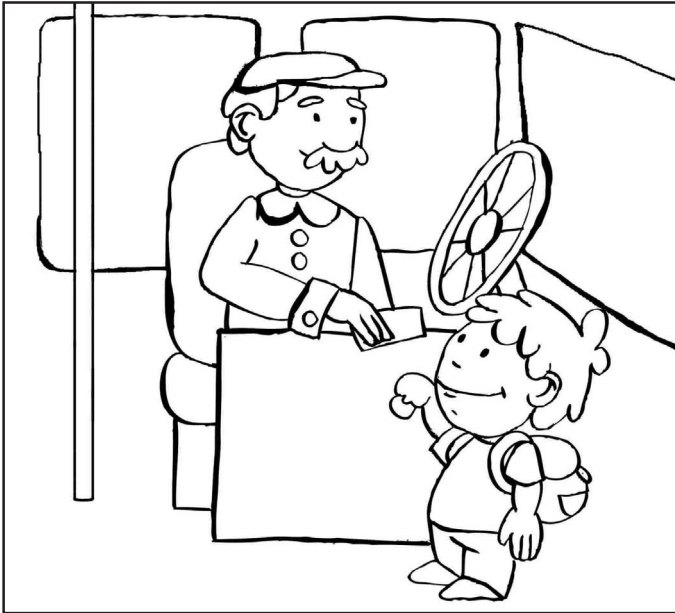
4 ☹️

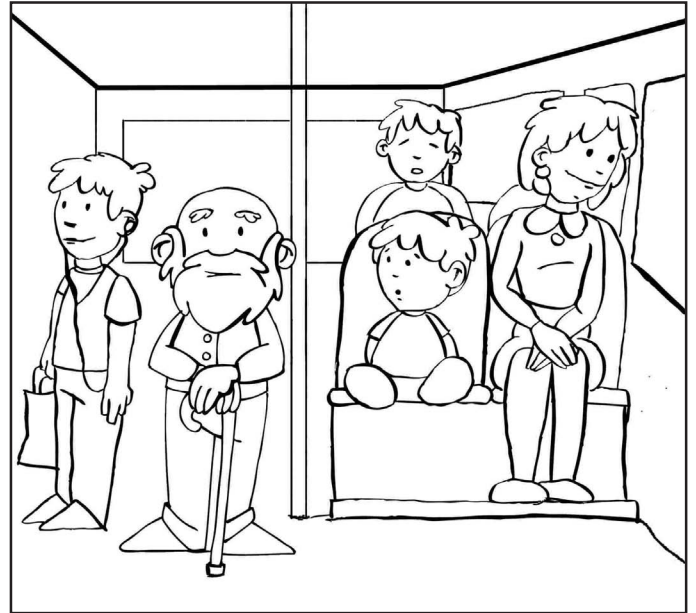
3 😊

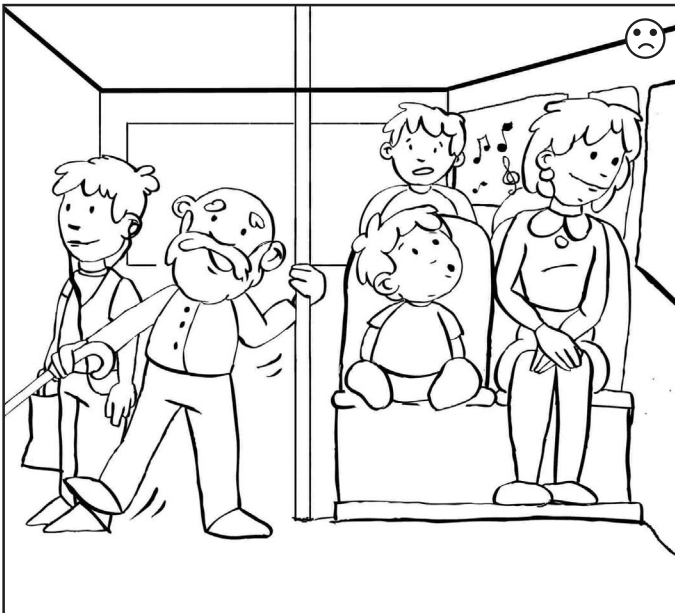
4 😊

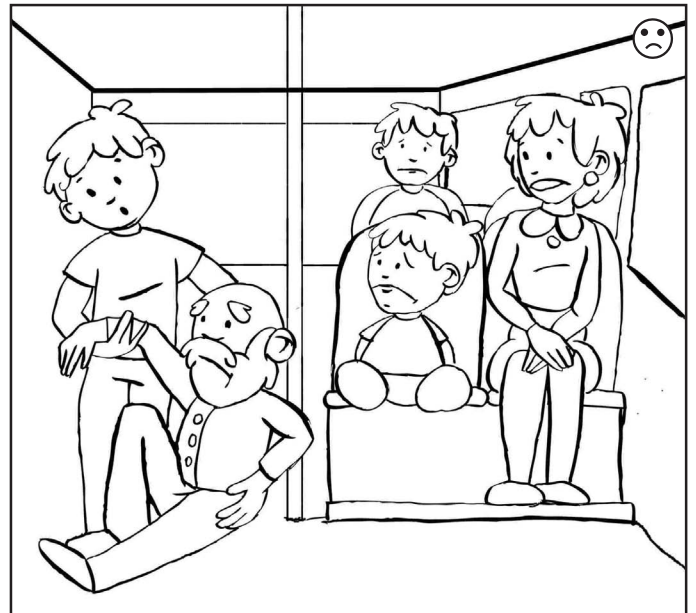
1

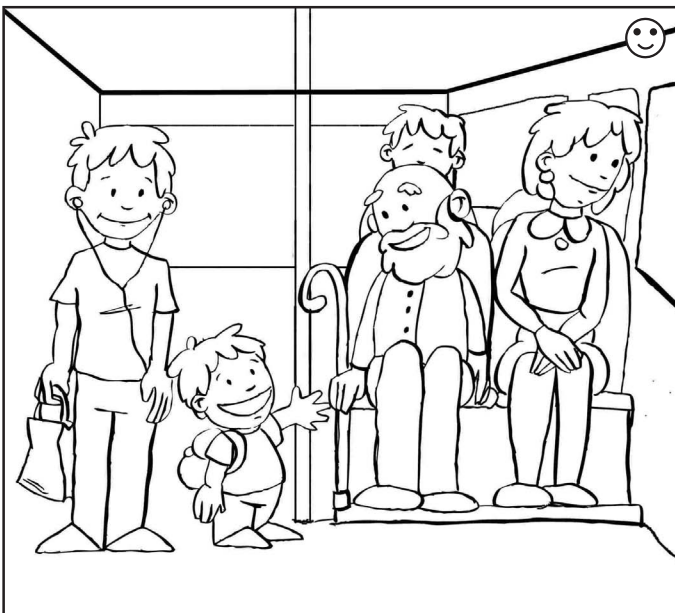
2

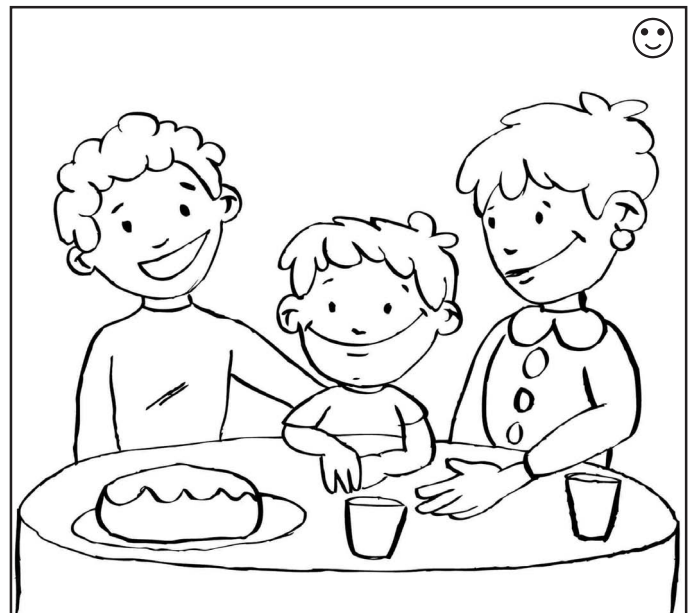
3 ☹️

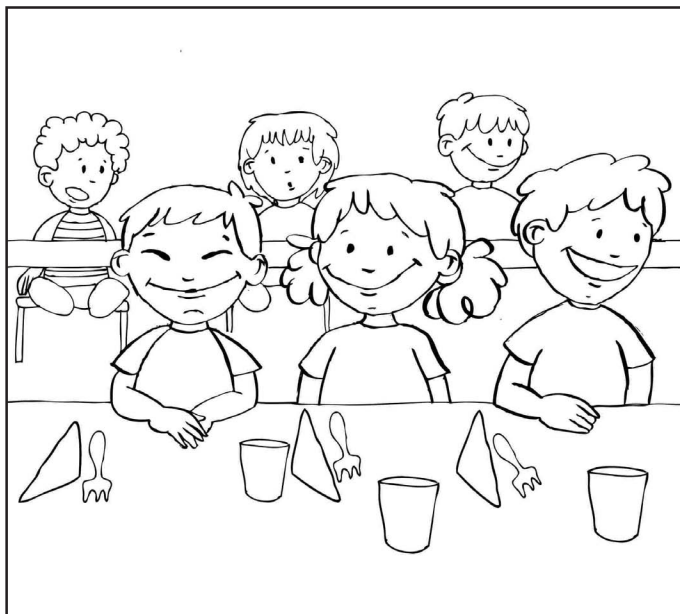
4 ☹️

3 😊

4 😊

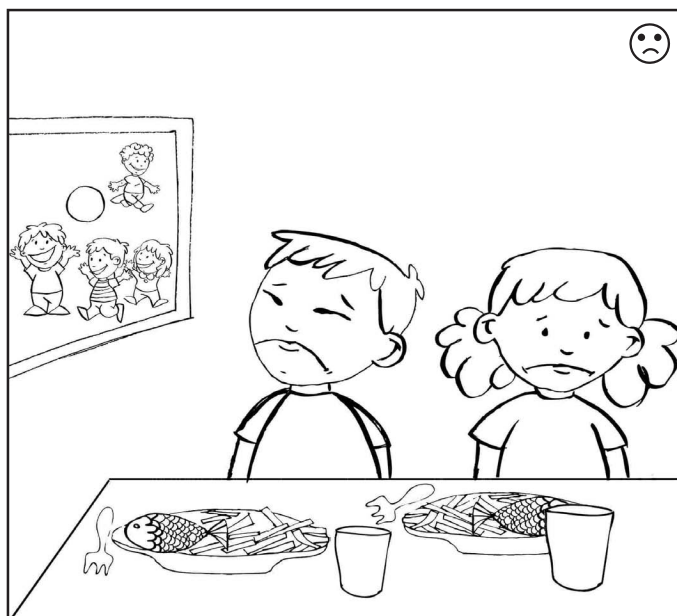
1

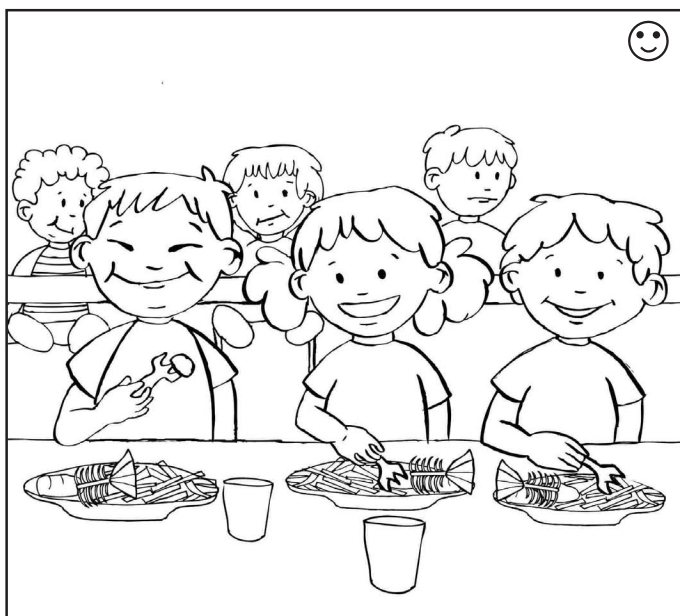
2

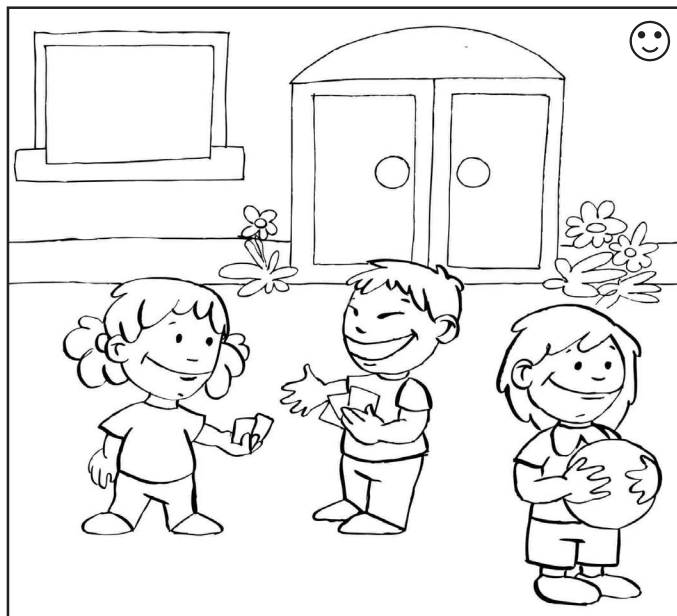
3 ☹️

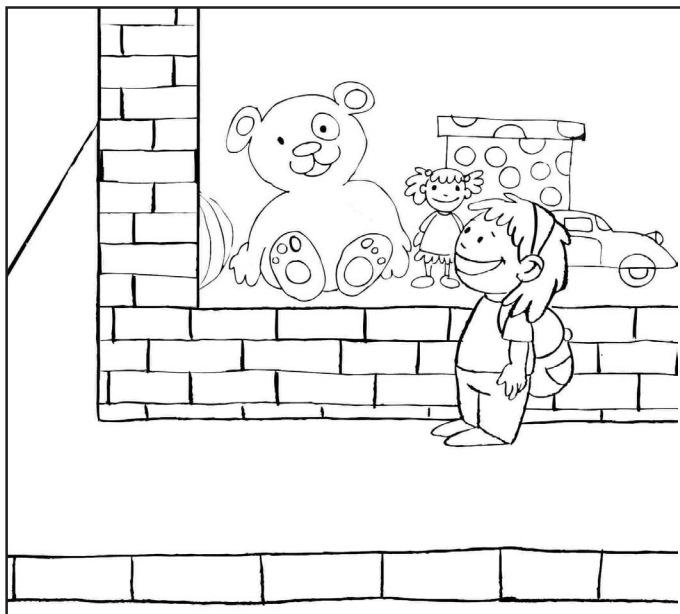
4 ☹️

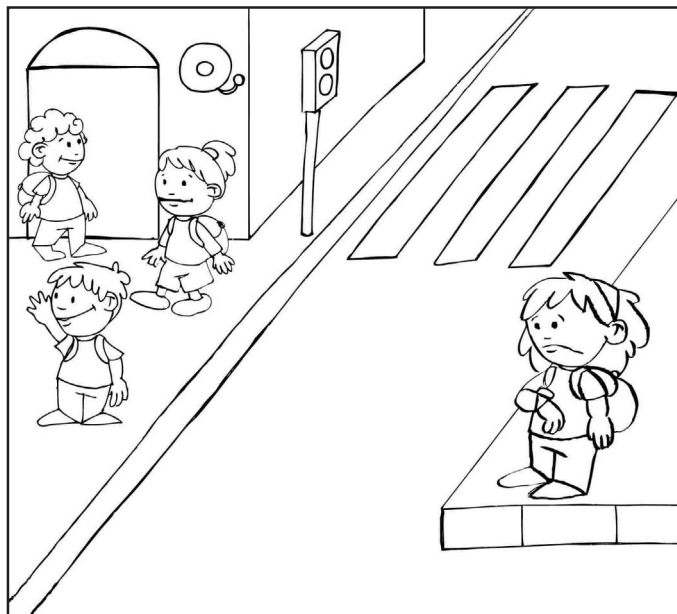
3 😊

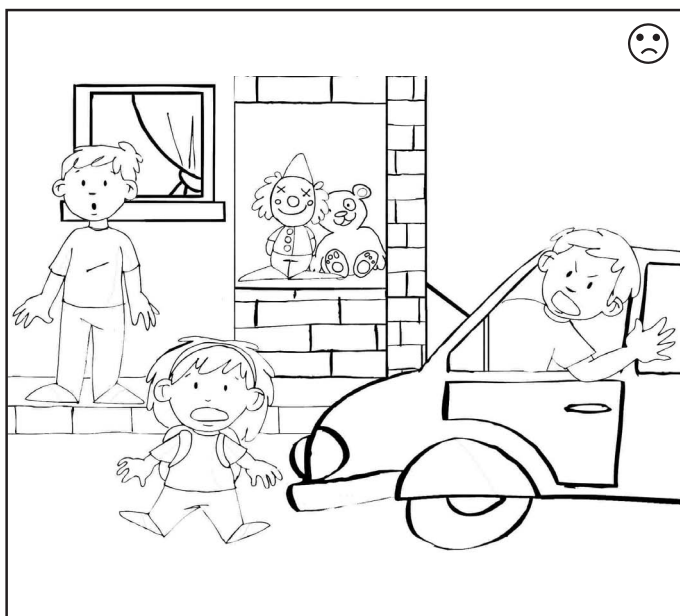
4 😊

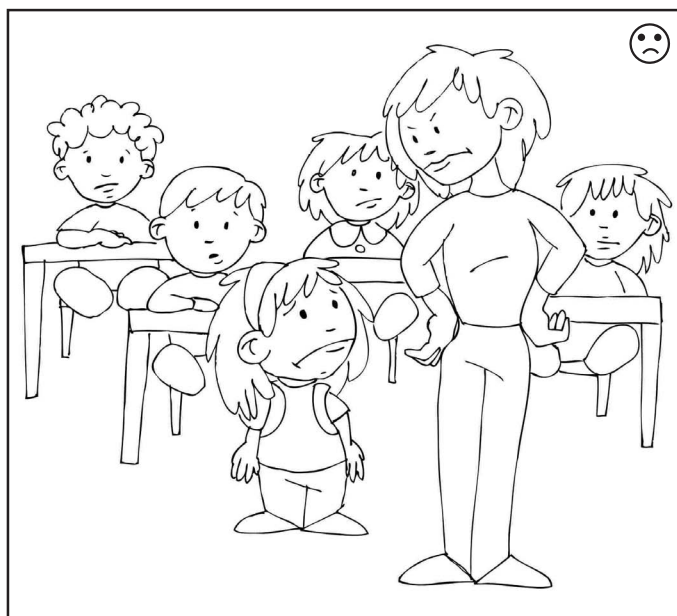
1

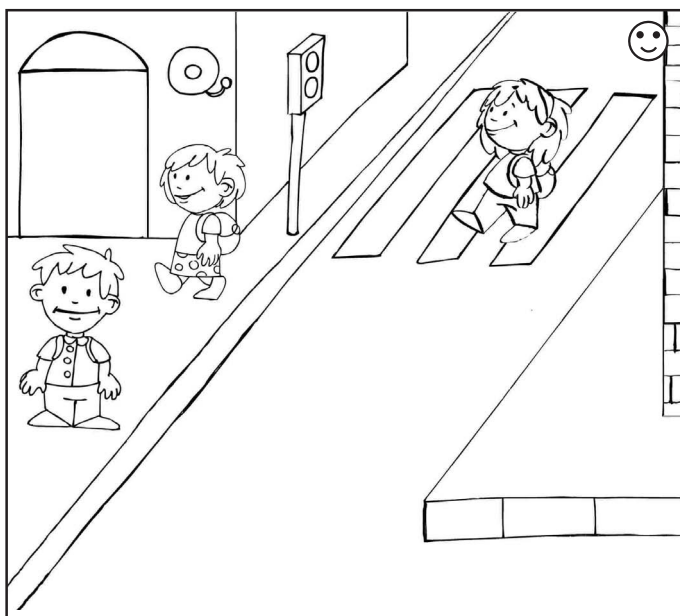
2

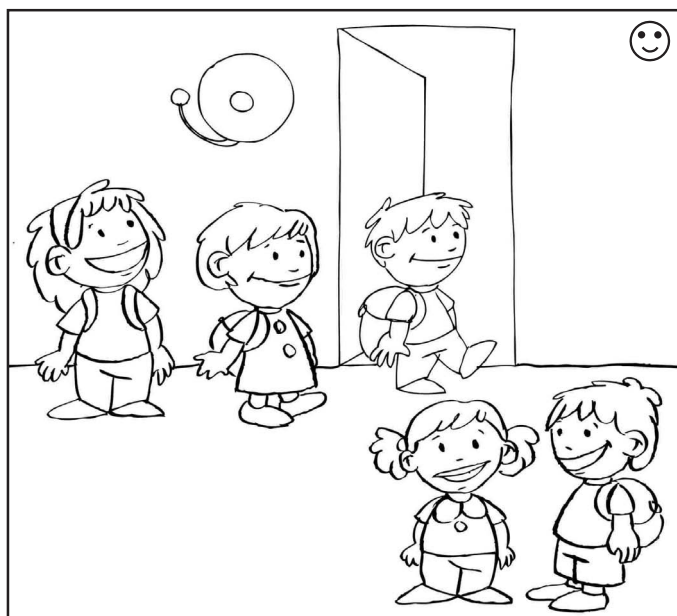
3 ☹️

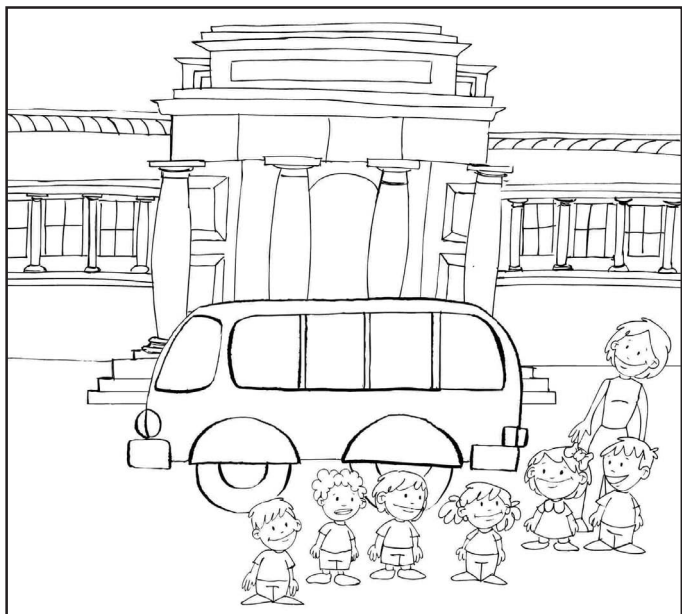
4 ☹️

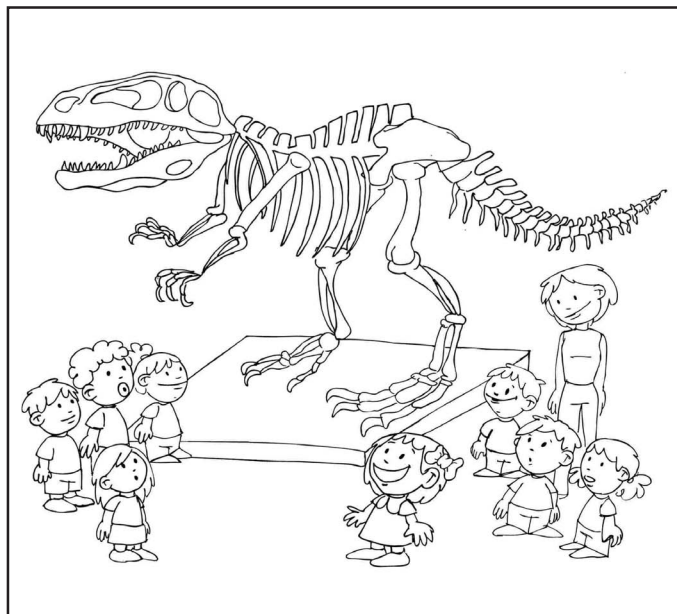
3 😊

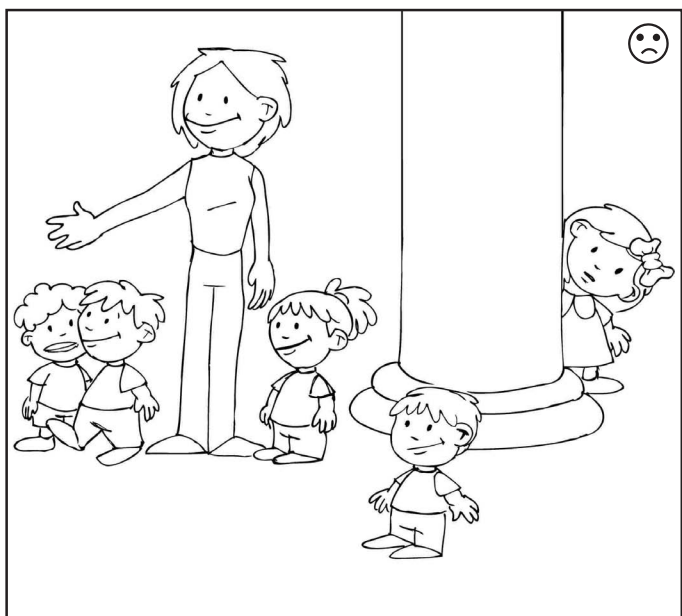
4 😊

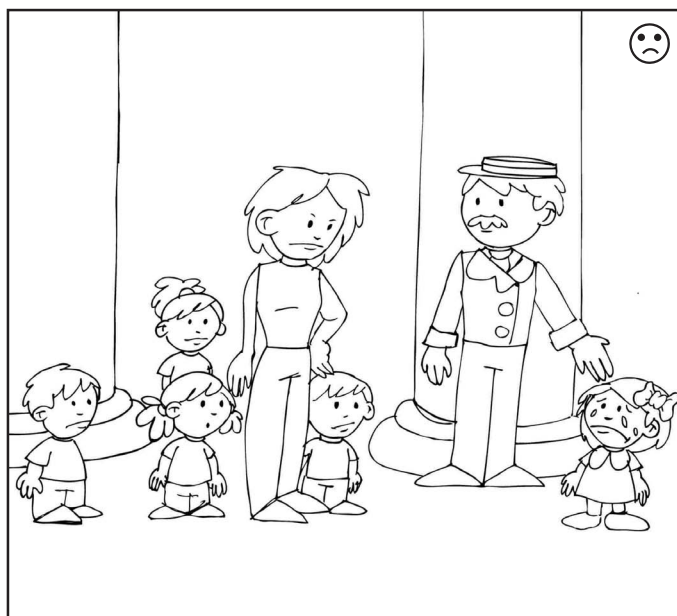
1

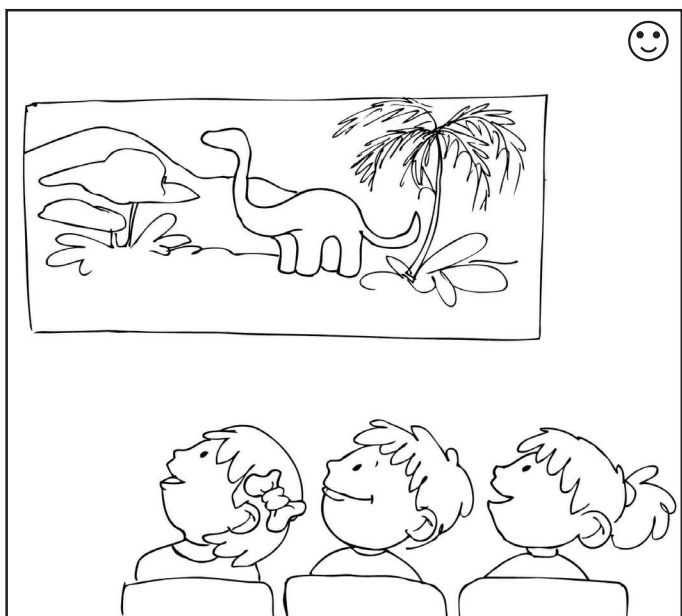
2

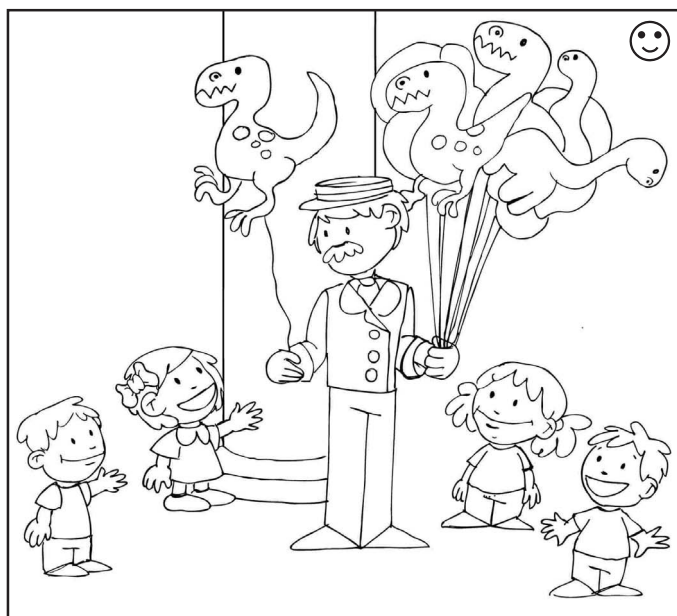
3 ☹️

4 ☹️

3 😊

4 😊

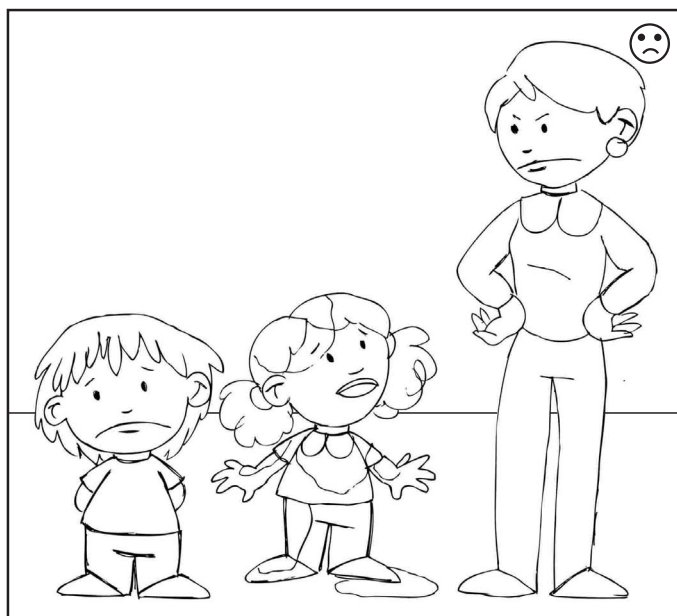
1

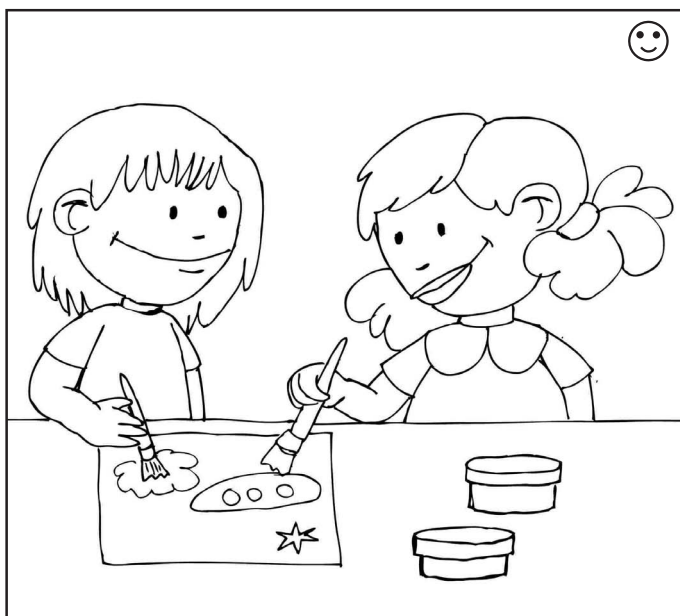
2

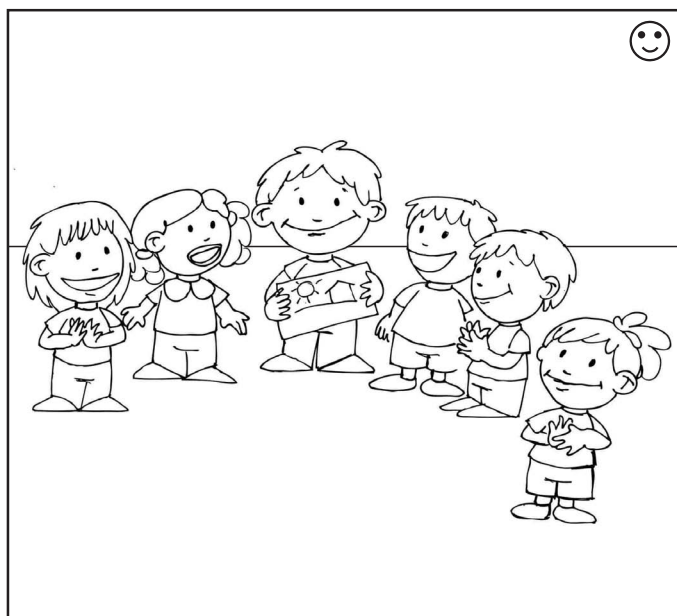
3 ☹️

4 ☹️

3 😊

4 😊